

Necip Fazıl Adliyyede

NECİP FAZIL ADLİYEDE

Doç. Dr. Şükrü KARATEPE

Üstad Necip Fazıl'ın davaları, kişiliğini en uç seviyede öne çıkararak birer fırsattır. Necip Fazıl, zor zamanların insanıdır. Kendi kişiliğini ve potansiyelini ortaya koyması, muhatabının gücü ve imkanları ile yakından ilgilidir.

“Ey düşmanım, sen benim ifadem ve hızımsın;

Gündüz geceye muhtaç, bana da sen lazımsın”

beyitinde belirtildiği gibi Necip Fazıl, basın hayatında ve mücadelesinde mutlaka birilerini temsil eden kişi ve gruptan hedef almıştır. Davalardaki bu kişi “savcı”dır. Üstadın anlatımı çok keskindir. Aceleci olması nedeniyle hiç bir şeyi uzun uzun açıklamaya tahammülü yoktur. Bir fikri ya kabul eder, ya reddeder. Kabul ettiğini sonuna kadar savunur, reddettiği ile sonuna kadar savaşır. Hem dostluğunda, hem de düşmanlığında abartılıdır. Sıradan insanın göremediği en küçük ayrıntıları temel problem haline getirebilir. Habbeyi kubbe yapmakta üzerine yoktur. Üstad mizacı gereği hep bir numara olmak ister. Bulduğu topluluk içinde dikkatleri hemen kendi üzerinde toplar. Bunu başaramadığı takdirde topluluğu terkeder. Necip Fazıl'ın bir numara olma özelliğini dâvalarında da görüyoruz. Bu nedenle Üstad'ın dâvaları, yargılaması yapılan suçtan çok kendisinin öne çıktığı bir tür gösteriye dönüşmüştür.

Mahkemeler, Necip Fazıl için dâvasını anlatacağı bir fırsattır. Kendisine yöneltilen suçlamayı reddettiği hiç bir dâvasında görülmemiştir. Örneğin “Türklüğe Hakaret Dâvasında, yaptığı işin ahlâkiliğini üzerinde durmuş ve fırsattan istifade duruşma salonunda hazır bulunanlara Abdülhamit'i anlatmıştır. “Şapka Dâvası”nda, islâmiyet'in kılık-kıyafetle ilgili ilkelerini anlatmış ve bilerek ve isteyerek başka inançlardan toplulukların kılık-kıyafetlerinin taklit

edilmesinin sakıncaları üzerinde durmuştur. “Rejimi Kötüleme Dâvası”nda ise, yapılan suçlamaya karşı kendi cümleleriyle şu cevabı vermiştir:

“İslâm nizâmını propaganda ettiğimi söylüyorlar. Şüphe mi var? Biz yalnız bu işi yapmıyor, bu işi yapmak için yaşıyoruz... Biz Tanzimat’tan beri gelen bütün muhâsebesiz Avrupalılaşıma ve taklit hamlelerine karşıyız ve 15 senedir yalnız bunu yapıyoruz.”

Üstad, düşmanlarına karşı her zaman onları küçümseyen, değer vermeyen ve tepeden bakan bir tavır takınmıştır. Bu durum savcılara karşı da kendini gösterir. Şartlar zorlaştıkça keyiflenen, mücadele şartlarının çetinliğinden bilenen Üstad, şövalyelik ruhunun tatmini için savcılara karşı sürekli saldırı pozisyonunda olmuştur. Şemsettin Günaltay’a hakaret suçundan açılan bir dâvada iddia makamında oturan genç savcının Mektebi Bahriyeden ahlâki nedenlerle kovulmasından söz etmesi üzerine hakimden bile söz almadan Üstad, şunları söylemiştir:

“Ne demek ahlâki nedenlerle. Bu sözler nereye çekerseniz oraya gider. Binlerce hasmı olan benim gibi bir insanın şayet böyle bir kusuru olsaydı, aleyhimde habbeyi kubbe yapan murazılarım şimdiye kadar beni tefe koyarlardı. Böyle bir redâet-i ahlâkiyenin bana izafesi muhal üstü muhaldir. Lâkin iddia sahibi, kaytan bıyıklı, yakışıklı savcı için kolaylıkla düşünülebilir. Esasen kendi dünyası ve şuurlu müsait olmasaydı dâva ile alâkası olmayan böyle bir mesele icad edip ortaya atmaz idi. Üstelik bizim muarızımız olduğuna göre, yeri bizim yerimiz olmalıydı. Hakimlerin yanında oturabiliyorsa, unutmamalıdır ki -meşhur bir Fransızın dediği gibi- bu bir marangoz hatasıdır.”

Üstadın savcıya yüksek sesle yaptığı bu hakaret üzerine görgü tanıdıklarının ifadesine göre ne hakim ne de savcı bir karşılık verebilmiştir. Hatta Malatya Dâvası’nda birlikte sanık oldukları Hüseyin Üzmez’in belirttiği gibi bazı hakimler Üstadın savunmalarından zevk almışlardır. Osman Yüksel’

Sergengeçti, “Üstadım, hakimler savunmanın tadını çıkartıyorlar. Sen böyle güzel savunma yaptığın sürece bu hakimler bizi serbest bırakmazlar” demek zorunda kalmıştır.

Rejim Kötüleme Dâvası’nda Üstad yapmış olduğu savunmanın bir yerinde:

“Hakkımızdaki iddianame, parlayan hakkımızı, demogacya, kelime ve ıstılah oyunları yaparak karartmak için ıkına sıkına yapılmış bir mektep vazifesi mahiyetindedir” diyerek, savcıya ders vermektedir.

Üstadı en fazla üzen dâvalardan biri Ahmet Emin Yalman’ın vurulması üzerine açılan Malatya Dâvası, diğeri ise 1974’de açılan Türklüğe Hakaret Dâvası’dır. Malatya Dâvası’nda dolaylı yoldan tahrikçi olarak sanık durumuna düşürülmek istenen Üstad, savunmalarında yargılama tarihine geçecek noktalara temas etmiştir. İddialar altında ezilmemiş ve söyleyeceklerini açıkça ifade etmiştir. Savunmanın bir yerinde şunları söylemektedir:

“İddianame karşısında, mücerret insanlık ve düşmanda bile aranan liyakat ölçüsü adına utanç duyuyorum. Bu yüzden kanunun bana verdiği her türlü müdafaa hakkımı kullanmayı, iddianameye kendi cinsinden bir üslup tavsif husumetiyle mukabele etmeyi zaaf ve küçüklük saymaktayım.”

Türklüğe Hakaret Dâvası’nda ise Üstad savcıyı günlük politikanın avukatlığını yapmakla suçlamakta ve savunmada şunları söylemektedir:

“Savcı ammenin değil de günlük politikanın avukatlığını yaparak ruhuna en uzak olduğum fiili isnad etmektedir. Böylece sadece şahsımı değil, amme vicdanını da incitmiş olan savcıya yüce mahkememiz ve Türk amme vicdanı önünde hicap terleri dökerek teessüf ederim.”

Necip Fazıl aleyhine açılan yüze yakın davanın hepsi fikir suçuyla ilgilidir. O Türk tarihi ve toplumu ile ilgili

hakikatleri dile getirdiği için hakikati korku ve şiddet kullanarak değiştirebileceğini zannedenler tarafından sanık sandalyesine oturtuldu. Aslında sanık sandalyesine oturan Necip Fazıl değil, onun şahsında milletin ruhuydu. Bu ruhu temsil etmek Ona güç verdi, cesaret verdi, canlılık verdi. Seksenine yaklaşan ömrünün son günlerine kadar diriliğinde ve heyecanında fazla bir eksilme olmadı. Ruh adalesi sonuna dek diri kaldı.

Üstad'a göre gençlik sadece kafa kağıdı yeni olanlardan meydana gelmez. Gençlik madde ve ruh tazeliğinin uyumundan ibarettir. Madde tazeliği ruh tazeliğinden mahrum oldu mu "sıpa" gibi bir şey çıkar ortaya. Bedenin adalesi olduğu gibi ruhun da adalesi vardır. Ruh adalesi pörsüyen insan yaşı genç de olsa bir posadan ibarettir. Bu ölçülere göre Üstad seksen yaşında Gülistan'ı yazan Şeyh Sadi'yi ve seksenini aşan yaşına rağmen Kaniye Müdafaası'nı gerçekleştiren Tiryaki Hasan Paşa'yı örnek birer genç olarak kabul etmektedir. Üstad aşk ve vecd sahibi, üstün ahlâk ve idrâki olan, gözü kara ve fedakâr, âdil ve merhametli, zarif ve zevk sahibi müslüman bir genç neslin özlemine çekti. Böyle bir neslin geleceğine, İslam davasına geçit ve emanetçi olacağına inanıyordu. Seksenine ulaşan yaşının son demlerine kadar çilesini çektiği hakikati bulmak ve gençliğe anlatmak için var gücüyle didindi. Fırtınalı bir deniz gibi hayatın ulaşılabilen en mahrem kıyılarını kurcaladı. Hiç bir yükün altında ezilmedi, her zaman zor olana talip oldu. Hem kendisi çile çekti, hem de çevresindekileri rahatsız etti. Yaşlandıkça artan aşkı ve heyecanı sadece kendisini yakmakla kalmadı, çevresini de etkiledi. Oscar Wilde'ın "hayat mı, eser mi?" sorusu onda "hem hayat, hem de eser" diye cevabını buldu. Bence en güzel eserlerini de hayatını anlatarak ortaya koydu. Başta da belirttiğim gibi Necip Fazıl, hayatı ve kişiliği ile etkili olmuş bir mücadele adamıydı. Bu nedenle, onun iyi anlaşılması hayatını anlatan eserlerinin iyi anlaşılmasını gerektirir.

(Akit, 3 Haziran 1995)

(Mustafa Miyasođlu – Necip Fazıl Armağanı – Sh. 459-463)